

Under hensyn hertil har man i overensstemmelse med de synspunkter, justitsministeriet har gjort gældende, undladt i lovforslaget at optage nogen bestemmelse, svarende til den gældende lovs § 8.

b. Reglerne i den gældende lovs § 114 om børne- og ungdomsværnets medvirken ved afhøringer af børn og unge ved domstolene eller hos politiet svarer i det væsentlige til regler i retsplejeloven. Efter forhandling med justitsministeriet har man derfor udeladt reglerne i forslaget til ny børneforsorgslov.

c. § 115 i den gældende lov om børneværnets pligt til at yde undersøgelsesdommere bistand til anbringelse af unge under 18 år på anden måde end ved fængsling, er ligeledes udeladt af lovforslaget, fordi pligten følger af retsplejelovens § 785.

d. Bestemmelsen i den gældende lovs § 113 om adgang for børneværnet til at kræve opsigelse af lejemål for visse lovovertrædere, når der er grund til at befrygte at de straffede personers forhold på forærgelig måde vil udsætte i ejendommen boende børn for skadelig påvirkning, er udeladt af lovforslaget. Bestemmelsen blev i 1958 overflyttet til forsorgsloven (§ 172 A) fra boligtilsynsloven (§ 20) efter forslag fra en af boligministeriet nedsat kommission vedrørende boligtilsyn og sanering.

Et rundspørge til børneværnene i København og en række andre større byer har vist, at bestemmelsen kun anvendes i København og kun i et meget ringe omfang. Børneværnene mener derfor ikke, at der er behov for opretholdelse af bestemmelsen, som er principielt uheldig, fordi den særlig under den nuværende boligmangel kan indebære en meget følelig tillægsstraf, som kan vanskeliggøre arbejdet med resocialisering af de straffede.

Boligministeriet er enig i, at bestemmelsen ophæves, og har henvist til bestemmelserne i lejelovens § 65, stk. 1, nr. 8, og § 86, stk. 1, nr. 8, hvor efter en udlejer har mulighed for at bringe et lejemål til ophør, når lejerens eller medlemmer af hans husstand trods udlejerens påmindelse ikke iagttager god skik og orden i ejendommen, eller lejerens eller hans husstands optræden eller forhold trods udlejerens påmindelser har været til ulempe for ejendommen eller dens beboere.

IV. Økonomiske konsekvenser af lovforslaget.

1. Det offentliges driftsudgifter til børne- og ungdomsforsorgen var i finansåret 1962-63 ca. 185.000.000 kr., der fordeles sig således:

Børneforsorgens centrale statsorganer m. m.:	
Landsnævnet for børne- og	kr.
ungdomsforsorg	505.000

Direktoratet for børne- og	kr.	
ungdomsforsorgen	3.934.000	
Konsulentvirksomhed	524.000	
		4.966.000
Forebyggende børneværn		86.800.000
Statens udgifter andrager heraf		
48.600.000 kr. = 56 pct.		
Kommunernes udgifter anlås til		
38.200.000 kr. = 44 pct.		
Børns og unges anbringelse uden for		
hjemmet		90.172.000
Statens udgifter andrager heraf		
60.899.000 kr. = 67 pct.		
Kommunernes udgifter anlås til		
29.273.000 kr. = 33 pct.		
Rådgivningsklinikker		297.000
Uddannelsesskoler		2.216.000
Børneforsorgens pensionskasser		43.000
Foreninger for børneforsorg		99.000
Fribefordring		306.000
Andre udgifter		213.000
		<u>I alt . . . 185.112.000</u>

Heraf andrager statens udgifter 117.539.000 kr. eller 64 pct.

Kommunernes udgifter andrager 67.573.000 kr. eller 36 pct.

2. Lovforslaget indebærer eller forudsætter forøgelse af det offentliges udgifter på følgende punkter:

a. Udgifterne til de til børne- og ungdomsværnet tilforordnede (dommer, embedslæge, pædagogisk-psykologisk konsulent) er efter en foretaget beregning anslået at ville andrage ca. 100.000 kr. årligt, hvoraf staten efter forslaget endeligt afholder $\frac{9}{10}$ eller ca. 60.000 kr., medens det resterende beløb, $\frac{1}{10}$ eller ca. 40.000 kr. fordeles på landets kommuner efter reglerne om mellemkommunal refusion. Det bemærkes dog, at der allerede efter den gældende lov afholdes visse udgifter til dommere og embedslæger, og at en del af disse udgifter udredes af staten.

b. Ansættelsen af yderligere 7 børneværnskonsulenter medfører fordobling af de nuværende udgifter på 330.000 kr. årlig. Det er imidlertid foreslået, at udgiften til børneværnskonsulenterne, der hidtil har været afholdt alene af staten, fordeles mellem staten og kommunerne på samme måde som udgifterne til rådgivningscentrene og som foreslået for udgifterne til de tilforordnede til børne- og ungdomsværnene. Staten afholder således $\frac{6}{10}$, og $\frac{4}{10}$ fordeles på kommunerne efter reglerne om mellemkommunal refusion. Statens udgifter bliver herefter $\frac{6}{10}$ af 660.000 kr. eller ca. 400.000 kr., d. v. s. en stigning på 70.000 kr. Kommunernes andel bliver ca. 260.000 kr.